

Què deu ser aquest lloc?—Es preguntava— Què hi deu haver aquí al damunt?
Ajudant-se de les seves dents esmolades, va començar a rosegar el sostre d'aquell fosc amagatall: «rec-rec! rec-rec!»

I tant va rosegar que de sobte, es va obrir un petit orifici per on va començar a rajar una mena de pols granulada que li va anar a parar al nas i li va fer venir un esternut.

—Atxim! Atxim! —Va fer amb un filet de veu.

Va passar-se la llengua pels bigotis i, oh sorpresa!, aquella cosa que queia pel forat era boníssima, dolça i es menjava com si res.

—Què n'és de bo, això! I és tan dolç! Nyam, nyam, nyam!

Va menjar aquella cosa tan saborosa fins que a la seva petita panxa no n'hi cabia més. Llavors, es va netejar bé els bigotis i, de panxa enlaire, es va quedar dormit com un soc. Allà dins el gat tigrat no el trobaria i hi podria dormir tota la nit.

La claror del matí va entrar, tafanera, pel forat que va servir de dormitori a en Pere. De cop i volta el soroll del carrer el va despertar. Es va fregar bé els ulls, va treure el cap pel forat i el primer que va veure van ser uns peus molt grans, amb sabates de cordons, que es plantaven al seu

davant. Unes mans fortes aixecaven la persiana verda cap amunt amb un «croc-croc-croc» i anunciaven als vianants que ja podien entrar a comprar. En Pere va treure el seu caparró per entremig d'aquells peus i va veure que el carrer era ple de gent, així que, va decidir quedar-se al seu amagatall i investigar d'on venia aquell dolçaina tan bona, que queia de dalt i que havia seguit caient durant tota la nit, formant una piràmide perfecta.

—He de fer més gran aquest forat per poder-hi passar, a veure on aniré a sortir. He d'esbrinar d'on ve això que és tan bo!